

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně **N. F.**, zast. JUDr. Růženu Vojtovou, advokátkou, se sídlem Ostrava, ul. 28. října 5, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, ul. 28. října 117, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 10. 2003, č. j. 58 Ca 7/2003 - 38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě. Tímto rozsudkem krajský soud zamítl žalobu stěžovatelky proti rozhodnutí Okresního úřadu Nový Jičín ze dne 2. 9. 2002, č. j. Vnitř. R-31/2002, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky a potvrzeno rozhodnutí Komise k projednání přestupků Města Kopřivnice ze dne 6. 5. 2002, č. j. R-76/2002. Tímto rozhodnutím byla stěžovatelka uznána vinnou přestupkem podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, kterého se dopustila dne 5. 1. 2002 v době okolo 19.45 hod. na chodbě domu č. 965 K. K., v K., tím, že zcela bezdůvodně zabraňovala sousedce B. K. v rozsvícení osvětlení na chodbě a přitom jí poškrábala na vnitřní straně pravé ruky a tímto jednáním jí způsobila drobnou újmu na zdraví. Za tento přestupek jí byla uložena pokuta ve výši 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení.

Stěžovatelka ve včas podané kasační stížnosti, a dále v doplňujícím podání, učiněném na výzvu soudu, uplatňuje zákonné důvody vymezené v ustanovení § 103 odst. 1

písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), když namítá, že rozsudek a stejně tak i předchozí rozhodnutí správního orgánu vychází ze skutkové podstaty, která nemá oporu v dokazování. V řízení před správním orgánem nebyl zjištěn přesně a úplně skutečný stav, ze spisů vyplývá, že nebyly shromážděny potřebné důkazy, a ty, které byly provedeny, nebyly správně vyhodnoceny.

Soud uvěřil tvrzením faktické oznamovatelky přestupku B. K. na základě dvou skutečností. Jednak na základě toho, že lékař inkriminovaného dne potvrdil u B. K. existenci drobné oděrky na palci pravé ruky, která mohla vzniknout i jinak, a na základě výpovědi souseda Š. o tom, že viděl po tvrzeném incidentu žalobkyni vbíhat do jejího bytu (což však nebyl ochoten potvrdit před soudem – viz omluva jeho neúčasti na jednání u krajského soudu). Soud neuvěřil tvrzení žalobkyně, že přestupek nespáchala a nemohla spáchat, neboť nebyla v domě přítomna a neuvěřil ani svědkům toto potvrzujícím – V. F., L. Šulákové, J. Š. a F. Ž.

Soud postupoval při hodnocení uvedených důkazů shodně jako správní orgán, neuvedl však, proč takovéto hodnocení důkazů pokládá za správné a proč se s ním ztotožnil. Soudu byly známy antipatie obyvatel domu č. 965 na ul. K. K. k žalobkyni pro její časté větrání domu, jakož i skutečnost, že uživatelé bytů v domě sepsali petici na podporu žaloby o přivolení k výpovědi z bytu žalobkyni pro údajné porušování dobrých mravů, jehož se měla dopouštět častým větráním, a stejně tak i to, že v této věci bylo Okresním soudem v Novém Jičíně rozhodnuto zamítavým rozsudkem, který byl vyneseno dne 8. 12. 2001. Krajský soud nebral v úvahu, že za této situace mohlo jít o snahu obyvatel tuto oděrku na palci B. K. prezentovat jako jednání žalobkyně, které by již mohlo být vnímáno jako porušování dobrých mravů v domě. Krajskému soudu bylo přitom známo, že podobně sousedi nepravdivě jednali ve věci 58 Ca 6/2002, vedené u tohoto soudu, když obvinili žalobkyni, že dne 22. 12. 2001 rušila noční klid.

Soudem provedené hodnocení výpovědi Bohumily K. a souseda Š. se nejeví jako správné, chybí přímé důkazy a naopak jsou provedeny důkazy, které spáchání přestupku vyvrací.

Stěžovatelka s ohledem na shora uvedené navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil.

Žalovaný (ke dni 31. 12. 2002 byla ukončena činnost okresních úřadů a kompetence v této věci přešla na žalovaný krajský úřad) ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že výpověď B. K., postížená přestupkem je přímý důkaz dostatečně vypovídající o jednání stěžovatelky a následné řetězení nepřímých důkazů poskytnutých ostatními svědky a listinných důkazů potvrzují skutečnosti dokázané svědeckou výpovědí B. K. V průběhu přestupkového řízení stěžovatelka popírala spáchání uvedeného přestupku pouze s odkazem na svoji nepřítomnost v místě spáchání přestupku, podloženu svědeckými výpověďmi svého manžela a manželů Šulákových, u kterých stěžovatelka měla být v rozhodné době na návštěvě. Přítomnost stěžovatelky v místě spáchání přestupku však byla správním orgánem dostatečně prokázána na základě svědeckých výpovědí pana Š., paní V., paní Řihákové a paní M.

Žalovaný, vzhledem k výše uvedeným skutečnostem navrhuje, aby předmětná kasační stížnost byla jako nedůvodná zamítnuta.

V souzené věci Nejvyšší správní soud z předmětného správního spisu především zjistil, že podle úředního záznamu o oznámení přestupku dne 5. 1. 2002 v 19.55 hod. Obvodnímu oddělení Policie ČR v K. telefonicky oznámil pan J. V., bytem K, ul. K. K. čp. 965, že v domě na uvedené adrese došlo k napadení sousedky paní B. K. paní N. F. Na místo byla vyslána dvoučlenná policejní hlídka, která se po příjezdu kontaktovala s oznamovatelem, jenž uvedl, že incident neviděl, paní B. K. na něho zazvonila po incidentu. Ta policejní hlídce po poučení uvedla, že byla „dnešního dne“ přibližně v 19.45 hod. na chodbě domu na uvedené adrese napadena svojí sousedkou paní N. F. K napadení uvedla, že v danou dobu vycházela na chodbu, ve dveřích protějšího bytu stála paní N. F. Když paní B. K. chtěla rozsvítit světlo společného chodbového osvětlení, tak paní N. F. zakryla vypínač svojí rukou. Když se chtěla paní B. K. dostat pod její ruku a rozsvítit světlo, tak ji počala paní N. F. škrábat na ruku a způsobila jí drobné oděrky, které začaly krváčet. Dále paní B. K. uvedla, že k incidentu došlo bez udání důvodu, poté se paní N. F. vrátila zpět do svého bytu, kde se uzamkla. Hlídka na byt paní N. F. zvonila a klepala, na toto nikdo nereagoval. Dále byla paní B. K. hlídkou odvezena na ošetření na Lékařskou službu první pomoci v K. Poškozená byla hlídkou poučena, že se jedná o přestupek proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a věc bude postoupena k projednání do Komise pro projednávání přestupků.

Dodatečně dne 11. 1. 2002 byl policií sepsán protokol o podání vysvětlení ze strany paní N. F., která uvedla, že uvedený dne byla s manželem asi od 18.00 do 23.30 hod. na návštěvě u manželů Š., na adrese F. 1303, K. Při odchodu na návštěvu i při jejím návratu šli s manželem potichu a dávali pozor, aby nikoho ze sousedů nepotkali, neboť tito je napadají. Z přestupku se necítí vina, neboť v uvedenou dobu nebyla doma a sousedku paní B. K. ten den vůbec neviděla.

Spis dále obsahuje lékařský záznam o ošetření paní B. K., ze dne 5. 1. 2002, s údajem, že byla zjištěna drobná oděrka na palmární straně palce pravé ruky asi 2 cm, po napadení sousedkou paní F. na chodbě domu K. 965, přičemž k úrazu došlo okolo 20.00 hod.

V řízení před Komisí pro projednávání přestupků dne 27. 2. 2002 paní B. K., nad rámec obsahu sdělení podaného policií (viz výše) doplnila, že po incidentu, když zjistila, že krvácí, zazvonila na souseda pana Š., byt Š. je hned vedle chodbového vypínače, pověděla mu, co se stalo a ukázal mu poraněnou ruku. Když paní N. F. uviděla, že zvoní na Š., rychle vběhla do svého bytu a zabouchla dveře. Poté pan Š. šel do spodního podlaží, aby od V. zavolal policii, paní B. K. šla za ním, a tam společně ještě s paní Ř. vyčkali příchodu policejní hlídky. Přišli k nim posléze i někteří další sousedé. Když stáli dole, zřetelně slyšeli zabouchnutí dveří, zřejmě od F., neboť paní F., jak to obvykle dělává, poslouchala, co si mezi sebou dole vypráví.

Svědék Š. vypověděl shodně jako paní B. K., a doplnil, že poté, co po zazvonění otevřel, viděl paní N. F., jak rychle vbíhá do svého bytu. Bydlí hned vedle bytu F. a slyší jak hlasitý hovor, zejména paní N. F., tak její hlasitý kašel. Je přesvědčen, že tak tomu bylo i daný večer, a proto tvrzení, že byli F. ten večer na návštěvě u rodiny Š. považuje za lživé. Paní V. vypověděla, že když k jejich bytu přišla paní B. K., měla zakrvácenou ruku a ve společnosti pana Š. a dalších sousedů vyprávěla, co se stalo. Dále uvedla, že zřetelně ten večer slyšela z bytů F., který je nad bytem V. kroky, hovor a kašláni paní N. F. Proto považuje tvrzení paní N. F., že daný večer byla na návštěvě mimo dům, za lživé. Obdobně vypověděla svědkyně paní H. Ř. a paní M. M.

Paní N. F., se nejprve z jednání komise omluvila, doložila doklad, že byla v rozhodné době na odborném lékařském vyšetření (k němuž se později zjistilo, že na toto vyšetření nebyla dopředu objednána). Při jednání dne 25. 3. 2002 potom opakovala jako ve vysvětlení podaném policii 11. 1. 2002, že se nemohla předmětného přestupku dopustit, neboť ten večer nebyla doma, s manželem byli od 18.00 do 23.45 hod. na návštěvě u manželů Š. Obdobně vypověděl svědek pan V. F., přítomnost na návštěvě potvrdili svědek pan J. Š. a svědkyně paní L. Š. Svědkyně paní F. Ž. vypověděla, že večer 5. 1. 2002 slyšela bouchání na dveře jiného bytu, podívat se nešla, druhý den se ptala pana F. co se dělo, a ten jí odpověděl, že neví, protože byli s manželkou mimo byt.

Správní orgán I. stupně po provedení a vyhodnocení předmětných důkazů vydal v předmětné věci rozhodnutí dne 6. 5. 2002, jímž uznal stěžovatelku vinnou přestupkem proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů a za toto jednání jí uložil pokutu ve výši 500 Kč a současně jí uložil povinnost k paušální úhradě nákladů řízení.

Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka odvolání, v němž zejména znovu namítala, že v rozhodné době nebyla doma, byla s manželem na návštěvě u manželů Šulákových, přestupek tak spáchat nemohla, a pokud jde o svědecké výpovědi svědčící tvrzení paní B. K., ty označuje za nevěrohodné, když navíc uvádí, že tito svědci nehovoří o přímém kontaktu mezi stěžovatelkou a paní B. K.

O tomto odvolání rozhodl Okresní úřad Nový Jičín dne 2. 9. 2002 tak, že odvolání stěžovatelky zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil s obsažným odůvodněním, z něhož vyplynulo, že bylo prokázáno, že paní N. F. se předmětného přestupku dopustila.

Proti rozhodnutí o odvolání podala stěžovatelka žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, kde poukazovala na to, že nebyl zjištěn řádně skutkový stav a provedené důkazy byly vyhodnoceny nesprávně. V rozhodné době nemohla přestupek spáchat, neboť s manželem byli na návštěvě u manželů Š. To mimo jejího manžela a manželů Š. potvrdila i svědkyně paní F. Ž. Navíc uvedla, že se příslušné zprávy nezaobírají ani charakterem zranění, které údajně měla paní B. K. Je toho názoru, že při bližší specifikaci by se dospělo k závěru, že zranění, které snad paní B. K. měla neodpovídá mechanismu tak, jak ona sama uvádí.

Soud vycházel z dokazování provedeného správním orgánem a dopěl k závěru, že bylo zjištěno, že se stěžovatelka dne 5. 1. 2002 dopustila přestupku popsaného v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a sice že dne 5. 1. 2002 úmyslně bránila paní B. K. v rozsvícení světla na chodbě domu a přitom ji poškrábala na vnitřní straně palce pravé ruky. Zranění je objektivně prokázáno listinným důkazem a sice potvrzením lékařské pohotovostní služby ze dne 5. 1. 2002 o hlášeném úrazu. Napadení paní B. K. potvrdil i svědek pan L. Š., který viděl po otevření dveří zranění na ruce paní B. K. a viděl žalobkyni vbíhat do jejího bytu. Za tohoto stavu soud neuvěřil výpovědi manžela stěžovatelky a manželů Š., že stěžovatelka byla v rozhodné době na návštěvě v bytě Š. Úmyslné jednání stěžovatelky, kterým bránila paní B. K. v rozsvícení světla na chodbě domu je nutné považovat za hrubou schválnost, jestliže při něm došlo k drobnému poranění paní B. K.

Napadené soudní rozhodnutí Nejvyšší správní soud přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatelka je zastoupena advokátem.

Před samotným posouzením věci považuje Nejvyšší správní soud za nutné rovněž předeslat, že v řízení o kasační stížnosti není jeho úkolem znovu posuzovat, zda měla být stěžovatelka postížena za přestupek či nikoliv, nýbrž je jeho úkolem pouze posoudit, zda předchozí řízení naplňuje důvody vymezené v § 103 odst. 1 s. ř. s.

Vzhledem k tomu, že stěžovatelka uvádí jako právní důvod kasační stížnosti důvod vymezený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., je třeba se nejprve vyjádřit k dopadu tohoto ustanovení.

Ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. stanoví, že kasační stížnost lze podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit. Za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

K významu první části písm. b) cit. ustanovení (*došlo k vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu*) je třeba uvést, že skutková podstata nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru; skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, vedl k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Krajský soud se podle Nejvyššího správního soudu zabýval konkrétními dopady právě uvedeného a neshledal, že by žalovaný nezjistil úplně skutkový stav. Nejvyšší správní soud dospěl obdobně jako krajský soud k závěru, že v odůvodnění jsou jasně jmenovány důkazy, z nichž žalovaný čerpal svá skutková zjištění, skutková zjištění jsou zde přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z provedených důkazů. Po důkladném posouzení závěrů Krajského soudu v Ostravě se s nimi Nejvyšší správní soud také ztotožňuje a konstatuje, že skutkový stav má oporu ve spisech a není s nimi v rozporu.

Význam další části písm. b) citovaného ustanovení s. ř. s. (*při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto vytýkanou vadu měl soud napadené rozhodnutí zrušit*) se zakládá na faktu, že intenzita porušení řízení před správním orgánem byla v přímé souvislosti s následnou nezákonností tohoto rozhodnutí. Po posouzení stěžovatelem uvedených skutečností, jakož i obsahu spisu, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že k porušení zákona v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, nedošlo.

K poslednímu možnému porušení (*rozhodnutí správního orgánu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost*) Nejvyšší správní soud uvádí, že jeho možný dopad je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí. K rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě, jakož i k jemu předcházejícímu rozhodnutí žalovaného správního orgánu, zaujal Nejvyšší správní soud názor, že uvedená rozhodnutí ani touto vadou netrpí.

Nejvyšší správní konstatuje, že v souzené věci důvod vymezený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. neshledal.

Podle ustanovení § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, se přestupku proti občanskému soužití dopustí *ten, kdo úmyslně naruší občanské soužití vyhrožováním újmou na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obviněním z přestupku, schválnostmi nebo jiným hrubým jednáním*, přičemž podle ustanovení § 49 odst. 2 lze za tento přestupek uložit pokutu do 3000 Kč.

Nejvyšší správní soud se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu, že po dokazování obsahem správního spisu je dostatečně prokázané, že stěžovatelka dne 5. 1. 2002 přibližně v 19.45 hod. se dopustila přestupku proti občanskému soužití tím, že úmyslně bránila paní B. K. v rozsvícení světla na chodbě domu a přitom jí poškrábáním na vnitřní straně palce pravé ruky způsobila drobné poranění. I Nejvyššímu správnímu soudu se jeví jako zcela jednoznačná výpověď svědka pana L. Š., který viděl po otevření dveří na zazvonění zranění na ruce paní B. K. a viděl žalobkyni vbíhat do jejího bytu. Vypínač je vedle dveří do bytu pana L. Š. a byty pana L. Š. a stěžovatelky jsou vedle sebe. Nejvyšší správní soud, obdobně jako soud krajský, po posouzení zjištěných skutečností v řízení před správním orgánem I. stupně, neuvěřil výpovědi manžela stěžovatelky a manželů Š., že v rozhodné době byli manželé F. u manželů Š. na návštěvě. Nejen, že stěžovatelku v bezprostřední návaznosti na incident viděl svědek L. Š., kdy stěžovatelka rychle vběhla do svého bytu a zabouchla dveře, ale její přítomnost v bytě v době, kdy jak uváděla měla být na návštěvě u manželů Š., potvrdili další svědci. S ohledem na „poslechové poměry“ v domě (sama stěžovatelka uváděla, že na návštěvu a z návštěvy šla potichu, aby ji nebylo slyšet) svědčí tomu, že běžné chování v bytech je poslechem zaznamatelné i v bytech okolních. Tady je potom významné, že zvuk či hluk z bytu paní N. F. v době bezprostředně po předmětném incidentu, vedle svědka pan L. Š., potvrdily nezávisle na sobě svědkyně V., Ř. a M., jinak uživatelky prostorově sousedících bytů, které slyšely kroky a kašláni paní N. F. Mimo to není bez zajímavosti ani ta skutečnost, že žádný z obyvatel domu nezaznamenal, že by manželé F. z bytu na návštěvu odcházeli a zpět se z návštěvy vraceli. I sama stěžovatelka uvedla, že je nikdo z domu odcházet na návštěvu, a stejně tak se vracet z návštěvy, neviděl. Svědkyně paní F. Ž., která podle stěžovatelky svou výpovědí dokazuje, že F. na návštěvě byli, toliko vypověděla, že druhý den se ptala pana F., co se den před tím večer dělo, když slyšela bouchání na nějaké dveře, a ten jí odpověděl, že neví, protože byli s manželkou mimo byt.

Pokud jde o stížnostní námitku, že mělo být tvrzené zranění paní B. K. příslušně posouzeno, čímž by bylo zjištěno, že zranění, které snad měla, mohlo být způsobeno i jinak, Nejvyšší správní soud tuto námitku nepovažuje za důvodnou. Z příslušné lékařské zprávy – hlášení úrazu, ze dne 5. 1. 2002, kdy ošetření následovalo krátce po zranění, vyplývá, že ošetřující lékař nevyslovil jakoukoliv pochybnost o tom, že by zranění nemohlo být způsobeno v souvislosti s uváděným napadením paní B. K. stěžovatelkou. Naopak, tato lékařská zpráva, byť velmi stručná, konstatuje, že příčinou úrazu bylo napadení sousedkou a zranění má charakter drobné oděrky na palmární straně palce na pravé ruce asi 2 cm.

Věrohodnosti tvrzení poškozené B. K., jakož i svědecké výpovědi pana L. Š., svědčí dále i to, že celou záležitost oznámili policii, která přijela věc vyřešit a policejní hlídka poté sama paní B. K. odvezla na lékařské ošetření. Ve spojení s těmito skutečnostmi a zjištěními se potom jeví plně věrohodné, že stěžovatelka nemohla být v uvedenou dobu na návštěvě mimo dům, když několik svědků uvedlo, že při čekání na policejní hlídku bylo slyšet, jak zřejmě u bytu F. byly nejprve otevřeny a poté zabouchnuty dveře, z čehož tito dovozovali, že paní N. F. poslouchala (jako obvykle) o čem svědci hovoří. Na této skutečnosti nic nemění ani to, že se policejní hlídka do bytu F. „nedozvonila“ a „nedoklepala“, neboť jak bylo již uvedeno, několik svědků při jednání v řízení o přestupku nezávisle na sobě uvedlo, že v dalším průběhu večera po předmětném incidentu byl z bytu F. slyšet zejména kašel paní N. F., a proto musela být v dané době doma.

Nejvyšší správní soud zohlednil i to, že v dané věci mohou hrát roli i dlouhodoběji narušené vztahy mezi sousedy, což se projevilo mj. ve spojení s dřívějším soudním řízením o přivolení k výpovědi F. z nájmu bytu. Krajský soud v tomto směru doplnil dokazování, nicméně výsledky tohoto dokazování nijak nemohly zpochybnit skutkové a právní posouzení právě přezkoumávané věci.

Namítá-li stěžovatelka nedostatečné zjištění skutkového stavu a dále to, že ze zjištěných skutečností byly vyvozeny nesprávné závěry, k tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že *rozsah a způsob zjišťování důkazů pro rozhodnutí ve správním řízení podle § 32 správního řádu určuje správní orgán*, přičemž není návrhy účastníků vázán. Je však povinen přesně a úplně zjistit skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí, a to ať už ve prospěch nebo v neprospěch těchto účastníků. Ačkoliv tedy musí účastníkům řízení umožnit navrhnout důkazy na podporu svých tvrzení a v rámci „práva na spravedlivý proces“ je i provést, provedení navržených důkazů není povinen učinit, pokud by takovéto důkazy nemohly přinést nic nového, či pokud by nemohly mít k věci vztah, čímž není požadavek na spravedlivý proces dotčen.

V daném případě správní orgán I. stupně akceptoval všechny návrhy účastníků na provedení dokazování a navržené důkazy také provedl. Odvolací orgán se sice nezabýval námitkou, že nebylo zjišťováno, zda předmětné zranění odpovídá mechanismu, jak jej podala poškozená paní B. K., a také krajský soud shledal, že zjištěné zranění považuje za dostatečně prokázané listinným důkazem (lékařskou zprávou). Nicméně Nejvyšší správní soud, právě s ohledem na shora rekapitulovaný obsah předmětné lékařské zprávy, je toho názoru, že v tomto směru nevznikají důvodné pochybnosti. Ošetřující lékař zranění vyhodnotil jako zranění vzniklé ve spojení s prezentovaným napadením. Nebylo tedy důvodu, aby odvolací správní orgán, a potažmo ani krajský soud, k této námitce prováděly další dokazování.

Nejvyšší správní soud ještě uvádí, že za situace, kdy správní orgán nemá dostatek tzv. přímých důkazů, musí zohlednit i důkazy tzv. nepřímé, a všechny tyto důkazy posoudit a vyhodnotit ve vzájemné souvislosti. Výsledkem dokazování pak může být buďto potvrzení, nebo vyvrácení skutečnosti, rozhodné pro posouzení a rozhodnutí ve věci. Správní orgán přitom podle § 34 odst. 5 správního řádu *hodnotí důkazy podle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti*. To potom ve svých důsledcích znamená, že závěr, který správní orgán na základě provedených důkazů k tvrzením, jež byla v průběhu řízení předestřena, učiní, je výsledkem jeho vnitřního myšlenkového postupu a přesvědčení. Zhodnocení důkazů potom provede v odůvodnění rozhodnutí.

Byť by tak v předmětné věci některé důkazy, posuzované samostatně, mohly vést příp. k závěru, že ke spáchání přestupku nedošlo, pro vlastní rozhodnutí je určující posouzení všech důkazů v jejich vzájemné souvislosti. A právě z tohoto pohledu se v posuzované věci ukazuje, že souhrn veškerých provedených důkazů a jejich vyhodnocení ve vzájemných souvislostech vede k tomu, že stěžovatelka se jednání, které se jí klade za vinu dopustila. Její tvrzení, že v rozhodné době nebyla v domě přítomna a byla na návštěvě, se potom při vyhodnocení provedených důkazů ve vzájemných souvislostech jeví jako účelové.

Vzhledem ke všem skutečnostem, zjištěným v předmětné věci ve správním řízení vedeném správním orgánem I. stupně i správním orgánem odvolacím, a doloženým ve spisu, jakož i ve spojení s doplněním dokazování, provedeným krajským soudem, je Nejvyšší správní soud toho názoru, že žalovaný správní orgán zjistil úplně a spolehlivě skutkový stav a v zákonných mezích tzv. *volného hodnocení důkazů* vyvodil z tohoto zjištění odpovídající závěry. Provedené dokazování tak spolehlivě nasvědčuje tomu, že stěžovatelka (s ohledem na její důkazně doloženou přítomnost v rozhodné době v domě) při setkání na chodbě domu č. 965 K. K., v K., dne 5. 1. 2002 v cca 19.45 hod., způsobila paní B. K. drobné poranění škrábnutím na palci pravé ruky, a to zřejmě když jí bránila v rozsvícení světla na chodbě, čímž se dopustila přestupku podle citovaných zákonných ustanovení. Krajský soud v Ostravě proto nepochybil, když žalobu stěžovatelky proti rozhodnutí žalovaného zamítl jako nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud tak s ohledem na vše výše uvedené uzavírá, že v souzené věci stěžovatelkou namítané důvody kasační stížnosti, podřaditelné pod § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neshledal. Z procesní opatrnosti Nejvyšší správní soud zvažoval všechny námitky stěžovatelky in eventum i ve vztahu k jiným zákonem upraveným stížnostním důvodům, avšak ani naplnění žádného z dalších důvodů kasační stížnosti v nijakém ohledu neshledal. Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto rozhodl tak, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. března 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu